

Дејан Ђорђевић

ЗОВУ МЕ

ТЕСКОБА

Мисао испарава.
Пљускови у глави.
Жеља што ме ноћас прати
може да страда,
од мене, од себе.

РЕЧ-ДВЕ О МОЈОЈ ПОРОДИЦИ

Мој деда није био херој
ни учитељ ни политичар.
Мој отац је био грађевински радник,
саградио је кућу
у којој живимо мој брат и ја.

Моја мајка има седамдесет година
сваке недеље иде у цркву
преде и плете вунене чарапе
и стално говори:
Девојчице само праве глупости,
носе хаљине и једу сир.

НАУЧИЋУ ТЕ ДЕВОЈЧИЦЕ

Научићу те, девојчице
како се пљује Месец
у бело,
у гледац,
како се смањују растојања
која су други поставили
како се ослобађа дубина од среће.

Испричаћу им,
како се може мрзети овај свет
а зависити од једног додира.

Боже, помози ми
да не заборавим имена
мојих девојчица.

ДРВО, НА ЊЕМУ КУЋИЦА

Кад силазим са дрвета
На коме је моја кућица
Увек кажу: Божија казна!

Силазим скоро сваког викенда
Они гледају у моје ципеле
Ја у њихове главе.

УЧИНИЛО МИ СЕ

Са терасе гледам оближње брдо.
Кажу,
да тамо где је закопано благо
хоће ватра да се укаже
ономе коме је намењено.

Касно је.
Гасим цигарету.
Улазим у кућу.
Време је за одмор.

НИЈЕ ГРЕХ

Човек није дрво, ни камен, ни земља.
Ни он није луд – само тренира
Скок наглавачке
У замрзнуту реку.

Мастило није спорно.

Није био херој.
Ни светац.
Није успео.
Није издржао.
Одлучио је да се роди.

Није грех,
Већ склониште
С оне стране.

ЗОВУ МЕ

Долазе ми,
тачно у поноћ.
Зову да пођем.

На тргу,
ја, црни кофер
и моја сенка.